

FLEK JASNOVOD

A DRAČÍ MRAČNO

S. A. Patrick

FRAGMENT

Flek Jasnovod a dračí mračno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

S. A. Patrick

Flek Jasnovod a dračí mračno – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TOTO NENÍ PŘÍBĚH Z NAŠEHO SVĚTA.

Je to svět, který se našemu v mnohém podobá, ale kde ve své zemi žijí draci a straní se lidí. Svět s čaroději, světlem a temnotou. Svět, kde pištci ovládají předměty kolem sebe tím, že hrají písně. Příběhy jiných světů však někdy mohou dosáhnout k nám. Stačí jen trocha kouzel a pištci odjakživa věděli jednu věc, na niž – my ostatní – snadno zapomínáme:

V hudbě je ukryta magie.

Poslouchejte...

**MÉMU SYNOVI ELIASOVI,
KTERÝ TO CELÉ SLYŠEL PRVNÍ**

FLEK
JASNOVOD
A
DRAČÍ
MRAČNO

S. A. Patrick

FRAGMENT

A DARKNESS OF DRAGONS

Cover and inside illustrations reproduced by permission of Usborne Publishing Ltd.

Cover and inside illustrations by George Ermos © Usborne Publishing, 2018

Title typography by Leo Nickolls © Usborne Publishing, 2018

Copyright © 2018 by S. A. Patrick

Translation © Zdík Dušek, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4918-2

ISBN e-knihy 978-80-253-4972-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-4973-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-4971-7 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

LEDOVÝ NETVOR

Křik dětí přiměl vesničany, aby se rozběhli ke zdroji zvuku. Drobotina si často hrála mezi vysokými borovicemi na jižním okraji Šplíchopádu. Takhle vysoko v horách byly zimy tuhé a borovice nabízely ochranu před ledovými větry, které se proháněly údolím.

Před pospíchajícími vesničany se zpoza stromů vynořily děti a utíkaly sněhem. Jako první k nim doběhl Frer, osmiletý syn pekaře.

„Jde sem! Jde sem!“ vyhrkl chlapec.

„Klid, chlapče,“ konejšila ho vesnická starší Greta. „Pověz mi, co jsi viděl. Medvěda?“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Ne. Je to ledový netvor!“ Po těch slovech kolem nich proběhl do bezpečí.

„To dítě se jenom něčeho leklo,“ pravila Greta k ostatním vesničánům, protože ledový netvor byl jen legendou, ničím víc. Legendou starou jako sama vesnice, o tvorovi ze sněhu a ledu – o stvoření, které *v žádném případě neexistovalo.*

Na světě samozřejmě žijí různá pozoruhodná zvířata. Některá, jako draci, jsou přinejmenším tak inteligentní jako lidé, jiná, jako bazilišci a mantichory, jsou děsivé nestvůry.

Nic takového se ale ještě nikdy neobjevilo v blízkosti Šplíchopádu. Draci žili na jiném světadílu daleko na východě, a pokud šlo o děsivé nestvůry, ty byly naštěstí vzácné a jejich výskyt se omezoval na nejoblehlejší kouty světa.

Jen pošetilci, kteří během hluboké zimy zabloudili na údolních cestách, tvrdili, že spatřili ledového netvora – byli to vyčerpaní a vyděšení lidé, kteří viděli přeludy.

Teď ale vesničané zahlédli kousek od kraje lesa nějaký pohyb.

Bylo to něco velkého. Něco bílého.

„Ne,“ vydechla Greta nahlas. „To není možné!“

Ale bylo.

Ledový netvor dosahoval výšky mohutného muže a zdálo se, že je celý ze sněhu. Jeho nohy i ruce byly silné jako kmeny stromů. Jeho hlava byla bílá koule bez rysů, ale každý vesničan si dokázal představit, kde se ukrývá děsivá tlama s tesáky, jež se zakousnou do každého, kdo se k nim příliš přiblíží.

Netvor kráčel pomalu a každý krok doprovázelo těžké křupnutí sněhu pod jeho nohama. Z hlavy mu vycházelo neustálé sténání.

Vesničané se vyřítili přímo k němu.

„Běžte!“ volali na děti, které míjeli. „Utíkejte do svých domovů!“

Jedno dítě tu však zůstávalo. Malý chlapec, příliš vyděšený, než aby se pohnul, stál přímo v cestě netvorovi – teprve čtyřletý Hap Werner.

„Hape,“ zavolala Greta. „Hned jdi domů! Upaluj!“

Ale Hap zavrtěl hlavou, přimrazený na místě. Netvor se k němu blížil.

Greta nesměla promrhat ani okamžik. Zvedla lopatu, kterou držela v rukách. „Já ti ukážu, netvore!“ vykřikla a vrhla se ke stvůře. Ostatní ji následovali se zbraněmi, jaké měli – motykami, vidlemi a košťaty.

Greta dospěla k cíli jako první, rozehnala se lopatou a udeřila s ní ledového netvora do hlavy. Netvor vydal zvláštní zvuk a se žuchnutím se skácel na zasněženou zem.

Tam zůstal bez pohybu ležet. Vesničané ho obklíčili, připravení znovu ho udeřit, kdyby se pohnul třeba jen o píd.

V místě, kde lopata zasáhla netvorovu hlavu, se však odlouplo několik kusů ledu a sněhu a pod nimi se objevilo cosi dalšího. Vesničánům se naskytl nečekaný pohled: velice studený a velice červený nos a pod ním velice lidská ústa.

„Ááá...“ zasténala.

Vesničané si vyměnili šokované pohledy a začali z cizince odlamovat led a sníh. S každým odstraněným kusem ledu byl menší a menší, ale i tak pod ledovou krustou našli podivného obra s nepřírozeně tlustýma rukama i nohama. Teprve když z něj očistili další led, pochopili.

Šaty.

Měl na sobě mnoho vrstev košil i kalhot – tucty, možná víc. Cizincův krk omotávala stovka šál, ruce a hlavu mu zvětšovaly rukavice a čepice. Obličej měl ovázaný natrhanými proužky látky s mezerami jen na ústa, nos a oči.

Jelikož byl bezvědomý cizinec příliš těžký na to, aby ho odnesli, museli ho do vesnice odtáhnout. Jeho ruce a nohy pořád zůstávaly

v ledovém krunýři. Ve vesnické síni plápolal oheň a vesničané ho posadili na židli před planoucí polena. Poté začali opatrně rozřezávat a odmotávat jednotlivé vrstvy. Hromada odhozených šatů v koutě vzrůstala, dokud nezbývala jen hubená postava zhroucená na židli, s dlouhým kabátem přes prostý oděv.

Byl to chlapec s tmavými, rozčuchanými vlasy.

„Podívejte, jak je mladý, nemůže mu být víc než třináct let!“ pravil jeden vesničan. „Jak přežil cestu sněhem?“

„Dobrá otázka,“ odpověděla Greta. „Podle toho, kde se objevil, musel projít Andigovým průsmekem. To je v tuhle roční dobu hotové ledové peklo.“

„A jistá smrt pro každého, kdo je natolik šílený, aby se tam vydal!“ dodal vesničan.

„Tenhle chlapec ale přežil,“ namítla Greta zamýšleně. „Musí v něm být něco víc, než je na první pohled vidět!“ Sáhla do chlapcova kabátu a prohledala jeho hluboké kapsy. Po chvílce pomalu vytáhla ruku – držela v ní dřevěnou flétnu o délce svého předloktí. Přihlížející se prudce nadechli.

Nešlo samozřejmě o flétnu. Bylo na ní mnohem více dírek a nástroj celkově vypadal složitěji než každá flétna, jakou dosud viděli.

Tohle nebyla flétna.

Byla to píšťala.

Greta ji zvedla. „Přišel pištec,“ řekla s posvátnou úctou a lidé se rozzářili. Dveře vesnické síně se otevřely, aby se tu novinku dozvěděli všichni, kdo čekali venku. Od úst k ústům šlo volání:

„Přišel pištec! Pištec přišel!“

CIZINEC

Když chlapec konečně otevřel oči, ležel na malé posteli v pokoji, který nepoznával, v prosté noční košili, o níž si byl jistý, že mu nepatří. Posadil se a pokoušel se rozpomenout, jak se sem dostal, ale nic se mu nevybavilo. Nic kromě mlhavého dojmu, že si potřebuje vzpomenout na něco velice důležitého...

„Konečně ses probudil,“ ozvalo se.

Chlapec se poplašeně otočil a uviděl ženu, která seděla na židli ve stínech v koutě místnosti. Teď vstala a přenesla si židli k jeho lůžku. „Jmenuji se Greta,“ představila se. „Jsem starší ze Šplíchopádu.“

„Odkud?“ zeptal se chlapec.

„Ze Šplíchopádu,“ odpověděla Greta s ustaraným výrazem. „Z téhle vesnice.“

„Omlouvám se,“ řekl chlapec. „Moc si toho nepamatuji. O ničem.“

Greta přikývla. „Není divu. Náročná pouť tě okradla o vzpomínky.“

„Vrátí se mi?“

„Už jsem takové věci viděla,“ řekla Greta. „Nejsi první, kdo vyklopýtal z lesa polomrtvý, ačkoliv jsi rozhodně nejmladší. Paměť se ti brzy vrátí. Něco ti ji oživí. Vzpomínáš si na něco ze své cesty?“

Na okamžik se zamyslel, ale vybavila se mu jen chuze děsivou lesní temnotou, krok za krokem, bez konce. Vytřeštil oči. „Ani si nevzpomínám na vlastní jméno!“

„Myslím, že v tom ti dokážu napovědět,“ řekla Greta. Vstala a přinesla kabát, který visel na háčku na protější stěně. „Když jsme tě našli, byl jsi od hlavy až k patě obalený sněhem a měl jsi na sobě mnoho vrstev oblečení. Pod tím vším jsi měl tenhle kabát. Je tvůj?“

Chlapec se usmál, jakmile ho spatřil. Ulevilo se mu, že si pamatuje aspoň takovou drobnost. „Ano,“ potvrdil. „Je můj.“

„Podívej se sem,“ dodala Greta a otočila límec kabátu, pod nímž se objevilo jméno vyšité úhlednými stehy. „Předpokládám, že je tvoje.“

Chlapec ho nahlas přečetl: „Flek Jasnovod.“ Připadalo mu správné a s ním se z paměti vynořil další střípek. „Vyšila mi ho tam babička, abych ten kabát neztratil.“

Greta se usmála. „Ráda tě poznávám, Fleku Jasnovode!“ řekla. „Víc než ráda. Víم totiž, proč jsi přišel.“ Sáhla do kapsy Flekova kabátu a vytáhla píšťalu. „Přišel jsi nás zachránit!“

Flek na ni zůstal zírat. „Já?“ hlesl a Greta přikývla. „Já jsem pištec?“ Pomalu natáhl ruku a vzal píšťalu do ruky. Objevovaly se další vzpomínky, drahocenné útržky a obrazy. Výjevy, jak si uvědomil, ze svých studií na Tiviscanu. *Ano*, pomyslel si, *hrad Tiviscan, sídlo Pištecké rady*. Místo, kde se ti, kdo doufali, že se stanou pištecí, učili pišteckému umění.

Pořád měl v paměti velké mezery, ale když přiložil prsty k dírkám na písťale, uvědomil si, že si jasně vybavuje písně.

„Jsem pištěc,“ řekl nakonec. Z očí se mu vyřinuly slzy a stékaly mu po lících i kolem širokého úsměvu.

Greta ho přátelsky pohladila po ruce. „Přiznávám, že jsi mnohem mladší, než jsme očekávali...“

Fleka přepadly náhlé obavy – stejný pocit jako při probuzení, že si ještě musí vybavit něco velice důležitého.

„Ale žádný obyčejný poutník nemohl projít takovým sněhem!“ pokračovala Greta. „Povolali jsme pištěce a zde jsi!“

Tehdy se mu vrátila další vzpomínka. „Počkat... Šlo o něco naléhavého. Pospíchal jsem.“ Podíval se na Gretu, která na něj povzbudivě kývla. „Myslím... Jel jsem s nějakým obchodníkem. Byl to jediný vůz, který mířil sem, s ním a jeho rodinou.“ Soustředěně přimhouřil oči. „Cesta se nedala projet, sních byl příliš hluboký. Když jsme se otáčeli, zlomila se náprava. Obchodník odpojil koně, nasedl na něj s manželkou a dítětem a odjel.“

„Opustili tě?“

Flek vzdychl. „Kdo by jim to mohl vyčítat? Hledal jsem ve voze jídlo, ale našel jsem jenom oblečení – jeho zboží. Nejdřív jsem zůstal schovaný ve voze a hrál si na písťalu Píseň tepla, abych se zahřál. Jenže chlad příliš zesílil, zmrtvěly mi prsty a musel jsem přestat. Proto jsem na sebe navlékl všechno to oblečení a čekal jsem, až se zlepší počasí, ale to se jen horšilo a horšilo. Nakonec jsem vyrazil. Existuje jednodušší Píseň tepla, která se dá hvízdát – hrát na rty, jak to nazýváme. Nějakou dobu jsem si ji pískał, dokud mi suché rty nepopraskały mrazem a já jsem nemusel ztichnout. Šel jsem pořád dál, celou

noc...“ Vybavoval si, jak dlouhá mu ta hrozná ledová pouť připadala. Jako nekonečná.

„A dospěl jsi k nám!“ řekla Greta. „Zmínil ses o něčem naléhavém, Fleku, a právě taková je naše potřeba! Hrozí nám, že všichni skončíme v chudobě a možná i přijdeme o život. Jakmile jsme pochopili, jaké nebezpečí nám hrozí, vypravili jsme posla do Wassilu, nejbližšího města. Posel si vzal jediného koně, který byl dost silný, aby zvládl hluboký sníh, a jeho úkolem bylo povolat pištce. Tebe!“

„Pověz mi, Greto,“ řekl Flek. „Pověz mi, co jsem přišel vykonat.“

Greta se ustaraně odmlčela. „V létě nám úrodné údolí dává dostatek zrna na celý rok,“ začala nakonec, „pro dobytek, pro naše břicha i k zasetí, abychom měli úrodu i další rok. Zbývá i něco na prodej. Přes zimu jsou cesty k nám neprůchodné. Vesnice zůstává až do pozdního jara odříznutá od zbytku světa. Naši psi a kočky hubí všechny škůdce z lesa. Letos ale ne. Psi jeden po druhém zchromli, kočky ztratily odvalu a z našich domovů mizela potrava. Nejdřív jsme nechápali, co je příčinou. Nic jsme neviděli a nikde nezůstávali žádné stopy.“

Flek zbledl. „Co... co to způsobovalo?“

„Krysy,“ odpověděla Greta. „Víc, než jsme kdy viděli. Větší, než s jakými jsme se kdy setkali. Chytřejší, než jaké jsme kdy poznali. Ať jsme zkoušeli cokoli, nic nestačilo. Jedům se vyhýbaly. Nenechaly se chytit do pastí.“ Greta zavrtěla hlavou, viditelně rozrušená. „Nic je nezastavilo. Jde z nich hrůza, Fleku. A teď jsou všechny v sýpce uprostřed vesnice, ale netroufáme si na ně zaútočit. Líbí se jim tam, jsou chráněné před chladem a mají dost jídla na několik týdnů. Ale až ho spotřebují, najdou naše tajné sklady. Pozřou všechno, co máme.“

A pak...“ Zavřela oči. Chvilí nedokázala promluvit. „Žádného z vesničanů zatím nezranily. Ani jednoho. Ale až jim dojde zrní, jistě se to změní.“

Flek na ni s hrůzou hleděl. „Změní? Jak to myslíte?“

„Ve vesnici nejsme uvěznění jenom my, ale i krysy. Až budou mít dost velký hlad, zaútočí na nás! Už chápeš, proč jsme tak zoufalí?“

„Krysy...“,“ zopakoval zamyšleně. Co ho to učili? „Přemnožení zvířat je jednou z běžných věcí, s kterými se pištcí vypořádávají, ať už jde o krysy, myši nebo šváby.“ Přejel prsty po pišťale a usmál se, když si uvědomil, že jeho prsty už mačkají tóny písničky, již potřeboval. „Je to zvláštní“, řekl. „Tolik si toho nepamatuji, ale to, co jsem se naučil, se mi vrací snadno.“

„Měli jsme povolat pištce už před několika týdny“, řekla Greta, „ale někteří vesničané se báli.“

„Báli?“ podivil se Flek. „Nemají se ode mě čeho obávat!“

„Mluvili o tom, co se stalo v Hamelnu.“

Flek se nadechl k odpovědi, ale vtom se mu vrátila vzpomínka na hamelnského pištce jako facka do tváře. Jednalo se o největší ostudu pištců – před deseti lety město Hameln zamořily krysy. Přišel pištec, v jehož srdci nebylo nic než zlo; poté, co město zbavil hlodavců, zahrál další píseň a odvedl do noci hamelnské děti. Dodnes nikdo netušil, co se s nimi stalo. I když byl hamelnský pištec dopaden a uvržen do nejhlubšího žaláře, nikdy neodhalil pravdu.

Stovky let lidé pištcům zcela věřili. Jejich čest byla nezpochybnitelná – chodili zemí a hledali si práci: například pomoci úrodě v růstu, označit správné místo k vykopání studny. Vždy byla dohodnuta cena a poté odvedena práce.

Události v Hamelnu tuto důvěru zásadně narušily. Už nikdy se pištec nebude moct jednoduše někde objevit a nabízet svoje služby. Teď museli být oficiálně povolávání, aby si lidé byli jisti, že pištcí, kteří se dostaví, jsou vyškolení a důvěryhodní.

„Nemají se čeho bát,“ zopakoval Flek. Strhl ze sebe přikrývku a spustil nohy z postele. „Nesmíme mrhat časem. Kde jsou moje šaty?“

„Oblečení, které jsi měl pod kabátem, je vyprané a připravené,“ odpověděla Greta. „Ale myslím, že by ses měl nejdřív najíst a odpočínout si, abys nabral sílu.“

„Nesmysl,“ odmítl Flek. „Když budeme čekat, krysy zničí víc z vašeho drahocenného obilí!“ Pomyslel si, že ty krysy nemohou být tak zlé, jak Greta tvrdila. Vesničané byli vyděšení a jejich strach zveličoval hrozící nebezpečí. Pomůže jim od krys i od jejich strachu!

Pokusil se vstát, ale okamžitě se pod ním podlomily nohy a Flek bez dechu padl zpátky na postel.

„Vidíš?“ řekla Greta. „Dva dny jsi byl v bezvědomí. Musíš se najíst, napít a odpočínout si. Teprve pak budeš mít dost sil, aby ses vypořádal s těmihle krysami. Zítra!“

Flek věděl, že Greta má pravdu – pozvolna se mu zklidňoval dech a po zmínce o jídle si uvědomil, jaký má hlad. „Takže zítra,“ souhlasil.

Flek se najedl a dobře se vyspal. Ráno, po míse dušeného masa k snídani, se oblékl a nějakou dobu si procvičoval prsty. Žádné další vzpomínky se mu zatím nevrátily, ale věřil svému pišteckému umění – a na ničem jiném nezáleželo.

Na dveře zaklepala Greta a vstoupila. „Jsi připravený?“ zeptala se. „Skoro,“ odpověděl Flek. „Nejdřív ale potřebujeme plán – způsob, jak krysy zahubit! Řekněme nějaké místo, kde je utopíme.“

„Pojď za mnou,“ řekla Greta.

Za vesnicí protékala sedm metrů široká řeka s rychle plynoucí vodou, překlenutá prostým dřevěným mostem. Vydali se podle ní kousek po proudu, dokud nedorazili ke skalnímu srázu, kde se řeka měnila v burácející vodopád.

„Odtud naše vesnice získala svoje jméno.“

„Šplíchopád?“ řekl Flek. „Očekával bych něco mírnějšího.“

„Vesnice tu stojí tři sta let,“ vysvětlila Greta. „Tehdy byla řeka sotva něco víc než potůček. Věci se změnily.“

„To vidím.“ Opatrně se přiblížil k propasti a pohlédl dolů. Sráz byl vysoký nejméně třicet metrů a pod vodopádem trčely rozeklané útesy. Padající voda bude zvířata narážet na ostré kameny, takže jejich smrt byla zaručená. „Tohle mi vyhovuje,“ přikývl.

Když se vrátili, všichni se shromáždili kolem dubu uprostřed vesnice. Při pohledu na pištce začali radostně volat.

Flek jim zamával a Greta ho odvedla před velkou sýpku, kterou obsadily krysy.

Radostné volání ztichlo a obyvatelé vesnice čekali, až pištce začne.

Greta přistoupila ke dveřím sýpky, sejmula řetězy, jimiž byly dveře zajištěné, vložila do zámku obrovský klíč a otočila jím. Podívala se na Fleka, který přikývl. Greta pomalu otevřela a rychle se vrátila k Flekovi. Všichni sledovali, jak si Flek prohlíží svou kořist.

Vtom celý ztuhl a v bezvědomí se zhroutil k zemi.

3

PIŠTEC ZE ŠPLÍCHOPÁDU

Flek se probral se studenými dlažebními kameny pod zády. Otevřel oči a uviděl nad sebou Gretin ustaraný obličej.

„Chyť se mě za ruku!“ zašeptala a pomohla mu vstát.

„Zkusíme to znovu,“ řekl Flek, ale dýchal čím dál rychleji a přerývaněji a tiskl Gretě ruku čím dál silněji.

Nechtěl se znovu podívat za dveře sýpky, ale neměl na výběr.

Podíval se.

Krasy!

Spaly mezi hromadami obilí a pytli s obilím, ve skupinách po třech, po deseti a – Flek se zachvěl – ve skupinách, kde jich bylo mnohem víc než deset. Hnědé krasy, bílé krasy, skvrnité krasy, dlouhé krasy, krátké krasy. Jedna měla ocas se zvláštním vzorem podélných červených pruhů.

Všechny spaly, ale ať se Flek podíval kamkoliv, nikde neviděl jedinou, která by se dala označit za „malou“ nebo „hubenou“.

Některé byly dokonce tak tlusté, že se ve spánku ani nemohly schoulit do klubíčka a připomínaly velké chlupaté dýně nebo chlupaté bochníky chleba. Nejtlustší ze všech byla obrovská krysa, která se jistě nemohla hýbat, ani kdyby chtěla – nohy jí trčely do stran vysoko nad zemí a břicho vytlačilo důlek do zrní, v němž ležela.

Nevydávaly žádný zvuk – snad s výjimkou krysího chrápání a říhání, které by Flek postřehl, kdyby byl natolik odvážný, aby vešel dovnitř a pozorně se zaposlouchal.

Krysy, spokojené a spící.

Gigantické krysy.

Obrovské množství mamutích krys.

Otočil se ke Gretě a nadechl se, aby promluvil, ale nevyšla z něj ani hláška.

„Myslel sis, že přeháním,“ řekla Greta.

Flek přikývl. Dlouze se nadechl a vydechl.

„Je to příliš těžký úkol?“

Flek viděl, jak její naděje pohasíná. *Ne*, pomyslel si. *Nevzdám se*. Tihle lidé ho potřebují a zachránili mu život.

Těžko mohl předstírat, že jde z jeho strany o nezištnou pomoc. I on tu uvízl, stejně jako vesničané. Krysy však vypadaly zcela mírumilovně – nebylo snadné si představit, jak se na něj řítí se zkrvavenými tlamami.

Zachvěl se. Jeho mysl už si to začala představovat.

Otočil se ke Gretě a oslovil ji. „Pištecké umění,“ začal, ale jeho hlas zněl pisklavě. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Pištecké umění,“ zopakoval s větší sebedůvěrou, kterou čerpal z odřikávání dobře zapamatované poučky, „nabízí mnoho kouzel. Nejčastěji používanou písní

proti škůdcům jakéhokoliv druhu je píseň zvaná Sen. Toto kouzlo vyplní mysl cíle krásnými představami, po nichž nejvíc touží, a vnukne mu dojem, že se mu ty představy splní, pokud půjde za hlasem píšťaly.“ Podíval se na krysy. Najednou mu vyschlo v ústech. „Připouštím, že jich je... víc, než jsem čekal, ale je třeba vyhýbat se myšlenkám na počty. Postup je stejný, ať jich je deset, dvacet nebo...“ Mávl rukou k hlodavcům, sáhl do kabátu a vytáhl píšťalu.

Sen, pomyslel si s vděkem, že si pamatuje to, co se naučil. Jeho prsty už běžely po píšťale a procvičovaly si komplikovanou melodii, která odvede krysy k jejich záhubě.

Přiložil si píšťalu ke rtům a spustil.

Píseň začala jednoduchou melodií, šesti tóny, které se opakovaly jen s malými odchylkami. Flek je přebral šestkrát a oddálil ústa od píšťaly.

Hudba však dál pokračovala. Greta užasle vykulila oči. „Ona... ona hraje dál...“

„Jistě,“ přikývl Flek. „Jinak bych nemohl přidávat další vrstvy a právě díky nim je píseň tak mocná.“

Začal hrát jinou melodii, která se prolínala s první, vzdalovala se od ní a opět se vracela. Greta vedle něj se při tom zvuku usmívala, přímo zubila.

Potom Flek přidal další melodii, ještě další a další. Celkový zvuk se měnil – zaznívaly v něm věci, které *se mohly uskutečnit*.

Představy. Vytvářel se Sen.

Flekovy prsty se pohybovaly se zdánlivou lehkostí. Najednou se zamračil a přestal hrát. Spustil ruce k bokům a píseň začala odeznívat. Zneklidněně se podíval na Gretu.

„Co se děje?“ zeptala se, ale Flekovu pozornost upoutal jiný zvuk, který se ozval od vesničanů. Radostně volali a tleskali.

Zmateně přenesl pohled zpátky na Gretu. „Proč tleskají?“

„Ještě nikdy neslyšeli nic takového,“ odpověděla Greta. „Bylo to... Bylo to...“ Zavrtěla hlavou a pokoušela se najít správné slovo. „Bylo to nádherné.“

„Možná,“ řekl Flek. „Ale nezabralo to.“ Kývl k sýpce. Krysy se ani nepohnuly. „Nerozumím! Měl by je zaplavit pocit, že na ně čeká splnění všech jejich snů, pokud se vydají za tím zvukem!“ Něco si pro sebe zahučel.

Gretě došlo, v čem je chyba. „Fleku, podívej se na ta zvířata.“ Oba se podívali. „Myslíš, že můžou najít nějaké lepší místo? Jsou v teple a spí v sýpce plné jídla! Nemyslíš, že už jsou ve splněném snu?“

„No jistě!“ vykřikl Flek a přitiskl si dlaň k čelu. „Mysli, mysl!“ Začal přecházet sem a tam, píšťalu sevřenou za zády. „Počkat!“ řekl nakonec. „Existuje jiný způsob. Ale je trochu...“ Na okamžik se odmlčel. „Trochu neobvyklý.“

Neobvyklý nebylo první slovo, které ho napadlo.

Když ho Greta upozornila na důvod, proč Sen selhal, zapátral v paměti po nějaké jiné možnosti. *Možná si nakonec nevzpomínám na všechno, co jsem se naučil*, pomyslel si – a to bylo děsivé pomýšlení, protože jiná část jeho mysli mezitím vypracovala opravdu podrobné představy o tom, jak si na něm krysy pochutnají, pokud je nedokáže odvést z vesnice.

Nakonec ale přece jen dostal jeden nápad: píseň, která byla velice účinná a mocná, píseň, o níž věděl, že zabere, protože zároveň nějak věděl, že ji umí obzvlášť dobře. Bohužel však o této písni věděl ještě něco.

Její použití bylo závažným porušením zákonů pištevství, a to od doby, kdy ji hamelnský pištec zahrál s tak ničivým účinkem.

Krátce řečeno byla *zakázaná*, a to bylo slovo, které málem řekl Gretě. „Neobvyklá“ znělo mnohem méně znepokojivě, a tak nakonec použil právě to.

Pokusil se rozpomenout, jak se použití „zakázané písně“ trestá, a z paměti se mu vynořil obrázek zachmuřených pištců v černých a šarlatových róbách. *No jistě*, pomyslel si. *Tihle*.

Strážní elita, jak se nazývali. Pokud nějaký pištec poruší pištecké zákony, strážci ho zatkli.

Přesto, jednalo se o stav nouze a to by jistě pochopili i strážci.

„Tahle píseň se nazývá Tanec,“ řekl Flek, přiložil si píšťalu k ústům a začal hrát.

TANEC

Z píšťaly se vrstvu po vrstvě skládala píseň. Při jejím zvuku se ve Flekově srdci usídlila známá radost.

Brzy byla píseň hotová. Nejprve se zdálo, že ji spící krysy nevnímají. Pak se jedna z nich pohnula – ta zvláštní s červenými pruhy na ocase. Zazívala, postavila se, začenicchala – a spatřila Fleka. Zvedla si tlapky k tlamičce v gestu, které vypadalo zvláště lidsky, jako kdyby ji ten pohled šokoval. Horečně zamávala tlapkami a zapískala, skoro jako kdyby se snažila varovat ostatní.

Podivné, pomyslel si Flek.

Zvláštní krysa si přitiskla tlapky k uším, aby píseň neslyšela – jako kdyby jí to mohlo pomoci! –, ale už za několik vteřin její zadní tlapky potukávaly do rytmu a její rozrušení opadalo. Začala se otáčet a kolébat ze strany na stranu, uchvácená Tancem. Flek věděl, že všechny myšlenky na únik zmizely. Jediné, co krysa pozná, od této chvíle až do okamžiku, kdy dopadne na útesy pod vodopádem, bude radost z hudby.

Uprostřed sýpky byl malý volný prostor a právě tam krysa zamířila. Ostatní ji jedna po druhé následovaly, poskakovaly a pochodovaly do rytmu Flekovy písně. Vzápětí vytvořily kruh, postavily se na zadní nohy a předními se chytily krysy po obou stranách. Jakmile byl jeden kruh hotový, kolem něj se začal vytvářet větší.

Zabírá to, pomyslel si Flek s rozechvěním a úlevou. *Zabírá to!*

Netrvalo dlouho a v sýpce tancovalo deset kruhů krysy, k nimž se každou vteřinou přidávaly další. Kruhy se pohybovaly nejprve jedním směrem, pak se otočily a tančily zase druhým. Krysy se tvářily šťastně a přes hudbu bylo jasně slyšet spokojené pískání.

Volný prostor v sýpce byl téměř plný, a tak zbytek krysy utvořil skupinky tam, kde se zrovna nacházely. Ty nejtlustší z nich, které nemohly tancovat, pocukávaly tlapkami a kývaly hlavami s usměvavými očima a hlasitými veselými zvuky.

Všechny pohltil Tanec.

Je čas, pomyslel si Flek. *Je čas přesunout Tanec k řece a k vodopádu!*

Couvl od sýpky. Krysy se ve všech tančících skupinkách a kruzích spárovaly a vykročily k východu. Těm nejtlustším pomáhaly ostatní tak, že je kutálely.

Flek se ohlédl na vesničany – do obličejů měli vepsanou úzkost. Nebudou se však strachovat dlouho. Otočil se k mostu přes řeku. Z něj navede krysy do vody a udrží je v tranzu, dokud nepřepadnou ze srázu. Greta už vyrazila k mostu – pohled na krysy proudící ze sýpky stačil k tomu, aby se každý chtěl co nejrychleji vzdálit.

Flek ale nesměl pospíchat. Aniž by přestal hrát, pomalu vykročil a neustále se ohlížel, aby si ověřil, že nasadil správné tempo.

Stovky krys – tisíce! – vycházely ze dveří a následovaly Fleka v desetistupech sedm metrů za ním. Celou cestu se točily a poskakovaly.

Kdyby kráčel normální rychlostí, dosáhl by mostu během minuty. Jelikož se přizpůsoboval tempu krys, zabrala mu cesta pětkrát tak dlouho. Prsty mu stále poletovaly po písťale.

Došel doprostřed mostu a navedl krysy k vodě. Jedna řada za druhou se nořila do proudu, aniž krysy přestaly tančit – vytvářely opět kruhy, které řeka odnášela pryč. Kruhy se otáčely jedním směrem a hned zase druhým, načež se celé ponořily pod vodu, takže bylo vidět jen ocasy a tlapy, neustále se pohupující ze strany na stranu v dokonalém rytmu. Vzápětí se opět objevily nad hladinou hlavy a tanec pokračoval.

Když se v řece ocitla třetí řada, Flek se podíval k vodopádu, stejně jako Greta, která teď stála vedle něj.

„Případá mi to skoro kruté,“ poznamenala. „Podívej se na ně – vůbec netuší, co je čeká!“

Flek zavrtěl hlavou a oddálil rty od písťaly. „Budou tančit až k těm ostrým kamenům dole,“ řekl. „A celou dobu budou šťastné.“

„A my budeme volní,“ dodala Greta užasle. „Vesnice je zachráněna!“ Přikročila k němu a objala ho, ale pak zase s omluvným kývnutím rychle ustoupila.

Flek se usmál. Přemáhaly ho emoce a únava. Věděl, že ho na nohách udržuje jen vzrušení. Ještě nějakou dobu potrvá, než se plně zotaví ze své namáhavé cesty do vesnice; pořád byl blízko vyčerpání.

Greta zamávala davu nadšených přihlížejících. Flek jim zamával taky, ale jen krátce – píseň se mohla začít hroutit, kdyby průběžně

neobnovoval jednotlivé melodie. Obrátil se zpátky ke krysám – téměř polovina z nich už byla ve vodě.

Na vesničany se ohlédl tak letmo, že si nemohl všimnout jednoho velice důležitého detailu...

Lidé začali podupávat nohama.

Už to bude, pomyslel si Flek.

První krysy se v řece blížily bodu, z něhož nebude návratu – bodu, kde proud ještě zrychlil a vzápětí se vrhal do propasti. Poslední právě vstupovaly do vody.

Podíval se na Gretu a očekával, že v jejím obličejí uvidí vítězoslávu nad záhubou krys.

Greta místo toho hleděla za něj, směrem k návsi. Flek sledoval její pohled a prudce se nadechl.

Vesničané tancovali!

Tančili v řadě, která se stále rychleji blížila k řece, s usměvavými obličejí prozářenými vrcholným štěstím.

„Ale ne!“ vyhrkl Flek s hrůzou.

„Co se stalo?“ zeptala se Greta.

„Píseň se přelila mimo krysy,“ odpověděl Flek. „Lidi uchvátil Tanec!“

Podíval se na krysy blízko vodopádu a zpátky na lidi. Pokusil se k písni přidat rozlišení, aby krysy dál mířily vstříc smrti, a lidé se vrátili na náves.

Rychle si uvědomil, že to nezabírá.

Druhá možnost, pomyslel si, *počkat, dokud se většina krys nezřítí z vodopádu, a ukončit píseň.*

Jenže lidé byli mnohem rychlejší než krysy a mnozí tou dobou

budou ve vodě. To bylo příliš riskantní. Mezi tančícími byly i děti. Voda je mohla strhnout k vodopádu velice brzy po vstupu do řeky. Kromě toho, uměli vůbec všichni plavat?

Zpomalil tempo písně. Takhle většina krys k vodopádu jednoduše dospívá.

Nemělo to žádný účinek. Vesničané se stále blížili ke břehu řeky. Greta ho chytila za rameno. „Fleku! Musíš něco udělat!“

Kdyby prostě přestal hrát, trvalo by příliš dlouho, než píseň dozní. První lidé už vstupovali do ledové vody a Flek věděl, že zbývá jedině.

Spustil píšťalu od úst a rozlomil ji.

Tanec okamžitě ustal.

Úsměvy na obličejích vesničanů se rozplynuly. Ti, kteří stáli v mrazivé vodě, zmateně sklopili oči k promáčeným nohám. Krysy začaly vyděšeně kvičet, rychle plavaly ke břehu a hrabaly se na něj. Vesničané přihlíželi, jak si krysy navzájem pomáhají, vynořují se z vody a odbíhají zpátky k vesnici.

Fleka se zmocnilo zoufalství. Měl úspěch na dosah, ale teď bude muset začít znovu, až nabere dost sil, aby...

Vesničan nejbliž u mostu zvedl ruku a rozechvěle ukázal na Fleka. „Snažil se nás zabít!“ zavřeštěl.

„Ehm, to ne, já jsem...“ začal Flek.

„Málem nás všechny utopil!“ křičel další.

Greta pokročila kupředu. „Počkejte!“ zvolala. „Tak to nebylo!“

Ale obvinění se kupila. Brzy to vypadalo, že celá vesnice chce jeho krev.

„Je jako hamelnský pištec!“ křičeli. „Zvrácený a zlý! Zavřete ho do vězení a zahodte klíč!“

„Ehm, Greto?“ zašeptal Flek. „Možná bych měl, ehm, utéct...“

Greta zavrtěla hlavou. „Jestli se dáš na útěk, budou tě honit jako vzteklého psa! Musíš jim to vysvětlit, to je tvá jediná šance.“

„Očaroval Gretu!“ zaječel jeden vesničan.

Greta zlostně přimhouřila oči. „Nikdo mě neočaroval!“ vykřikla. Vesničané okamžitě ztichli a dívali se jeden na druhého jako děti přistížené rodiči při nějaké nepleše. „Všichni se uklidněte a poslouchejte! Rozhodnutí učiněná ve zlosti jsou špatná rozhodnutí, copak to neříkám pořád?“ Vesničané něco zahučeli a přikývli. Někteří souhlasili s Gretou, ale bylo jasné, že mnozí nikoliv. Pro Fleka to byla hotová muka. Kamkoliv se podíval, viděl podezřívavost a nenávistné oči. Nakonec toho na něj bylo příliš mnoho. S přesvědčením, že se mu nabízí příležitost, jak získat náskok, se dopustil zásadní chyby.

Dal se na útěk.

Přeběhl přes most. Vesničany to překvapilo, ale brzy se většina z nich hnala za ním.

„Neublížíjte mu!“ vykřikla Greta.

Flek si ještě neuvědomil, jak je jeho pokus marný – když vyběhl po cestě z vesnice, doufal, že se mu podaří zmizet. Vůbec nevypadala neprůchodně! Vypadala jako pás čistě bílého sněhu mezi stromy, mířící do dálky. Dokáže vesničanům utéct! Dokáže si udržet náskok a...

Najednou vběhl do příliš hlubokých závějí, než aby se jimi dalo běžet. Příliš hlubokých, než aby v nich mohl *chodit*. Ztratil rovno-

váhu, klopýtla a padl obličejem do sněhu. Když se ohlédl na vesničany, měl neskutečně těžké ruce i nohy.

„Hodte ho z vodopádu!“ zaječel jeden z nich a zahrozil pěstí ve vzduchu. „Schválně, jak se mu to bude líbit!“ Ostatní návrh přivítali s upřímným nadšením.

Možná jim to Greta rozmluví. Možná taky ne.

Flek byl tak unavený, že mu to téměř bylo jedno.

Lidé najednou zmlkli, zastavili se a upřeli pohledy někam za něj. Flek se podíval na cestu před sebou. V dálce se chvěly koruny stromů. Chvění se blížilo, jako kdyby se vlnil a točil samotný vzduch.

Hluboký sníh odletoval z cesty na obě strany a rychle se k nim blížil bílý vír.

„Povolal ďábla.“ zavřeštěl jeden vesničan a dal se na útěk. Někteří ho vyděšeně následovali, ale většina zírala na výjev před sebou jako přimrazená.

Flek slyšel pronikavý hukot, skoro jako kdyby bzučel roj vos. A v něm se ozývalo něco dalšího: rytmus a melodie Písně větru.

Když si vzdušný vír prorazil cestu posledním úsekem sněhu, Fleka nijak nepřekvapil pohled, který se mu naskytl. Po cestě, která byla zcela zbavena sněhu, klusali dva koně. Jezdci na sobě měli černý a šarlatový hábit strážců.

Flek si vyčerpaně položil hlavu na zem. Zpola se rozesmál a zpola rozvzlykal. Byl v bezpečí. Teď už mu vesničané nemohli ublížit.

Slyšel, jak koně zastavují, i křupání kroků, s nímž se k němu blížil jeden jezdec. Flek znovu zvedl hlavu a pokusil se vzhlednout. V šoku si uvědomil, že mladou tvář, která se k němu skláněla, zná.

„Fleku?“ zeptal se mladík. „Fleku Jasnovode?“

Flek z něj nespouštěl pohled.

Tebe znám, pomyslel si. Odkud tě znám?

Od okamžiku, kdy se probral ve Šplíchopádu, věděl, že si potřebuje vzpomenout na něco velice důležitého; teď se mu ta velice důležitá věc konečně vybavila a s ní i všechno ostatní. Paměť se mu naráz vrátila.

„Ale ne,“ vydechl a hlava mu klesla zpátky do sněhu.

Nebyl pištec, ve skutečnosti ne. S hanbou z Tiviscanu utekl, než dokončil svoje studia.

A věděl taky, v jak velkém maléru se ocitl.

5
KONEC KRYŠ

Flek se probudil ze snu.

Kráčel se svou matkou, držel se jí za ruku a byl plný ryzího štěstí, jaké nepoznal už dlouho. Byly mu teprve tři roky, když mu oba rodiče zemřeli a jeho výchovu převzali prarodiče. Na otce si nevzpomínal vůbec a na matku mu zbývala jediná drahocenná vzpomínka: jak ji drží za ruku, vzhlíží k ní a vidí, jak se na něj usmívá.

Ležel v malé místnosti s podlahou z holých dlažebních kamenů. Měl tu okénko a tenký slamník místo postele. Byla mu zima. Přikrývala ho ovčí kůže a deka, bez nichž by, jak tušil, umrzl.

Kolem kotníku cítil tíhu okovů, od kterých vedl řetěz k železnému kruhu ve stěně. Z okna viděl sýpku na návsi, opět se zamčenými dveřmi. Měl na sobě šaty, v nichž ztratil vědomí, ale kabát mu svlékli. Na zemi stála cínová miska s několika kousky okoralého chleba a pohár s vodou.

Když uslyšel cvakání zámku, otočil se ke dveřím. Otevřely se

a Flek za nimi uviděl obličej pištce, který mu přivolal všechny vzpomínky. Jmenoval se Erner Bělovas a bylo mu patnáct let, o dva roky víc než Flekovi. Jeden ze tří nejlepších pištců, s nimiž Flek studoval.

„Ernere,“ pozdravil ho Flek a podíval se na jeho šaty – sytě šarlatové na černém bavlněném podkladu. „Elita strážců! To roucho ti sluší. Já věděl, že složíš závěrečné zkoušky.“

Erner přikývl. „Kéž jsi tam mohl být a vidět je,“ odpověděl. „Zkoušky jsme podstupovali tři a všichni tři jsme uspěli!“

„Kdo byli ti druzí dva?“

„Mort a Kara. Mort se upsal námořním pištčům ve Východních mořích, ale Kara se stala členkou elity strážců jako já. Odjela do Skamosu.“

Flek si je oba vybavoval. Mort byl vysoký, statný chlapec, který miloval moře; námořní pištci byli velice oblíbení na obchodních lodích, protože uměli přivolávat větry a odrážet útoky pirátů, kterých se po Východních mořích plavilo víc než dost. Kara se naproti tomu ve všech ohledech vyrovnala Ernerovi. Skamos byl velice důležité místo, jediné lidské město, jež zbylo na světadílu známém pod označením Dračí země. Mír mezi lidmi a draky byl vždy křehký, ale problémy ve Skamosu nejednou málem vedly k otevřené válce. Elita strážců tam plnila důležitou úlohu bránit v tom, aby se něco takového stalo.

„Piráti a draci,“ řekl Flek. „Přesně to, co chtěli. To rád slyším.“

Erner k němu přistoupil a nečekaně ho objal. „Chyběl jsi mi, Fleku, Nám všem.“

Flek na okamžik nedokázal promluvit. Pomyšlení na vše, co v Tiviscanu opustil, bylo příliš drtivé. Před půl rokem věděl – stejně jako Mort a Kara – naprosto přesně, jaká ho čeká budoucnost: v jeho pří-